

Annette Herzog

LUFTGUITAR

NOVELLE

Dansk Psykologisk Forlag

Det ringede på døren. Det var sikkert pakken med vinterstøvlerne, men da Hannah åbnede, var det Ida-Marie.

Hannahs første indskydelse var at smække døren i, men noget holdt hende tilbage. Ida-Maries normalt så smukke, krøllede hår var vådt og klistrede til ansigtet. Var det regnen, eller havde hun grædt?

”Hvad vil du?” spurgte Hannah afvisende. Hun så ned af sig selv og opdagede, at der var huller i de slidte lærredssko og blå maling på hendes bukser.

”Må jeg komme ind?”

Hannah havde helst svaret nej, men hun kunne ikke lade nogen stå udenfor i det møgvej. Hun lod modstræbende sin dryppende klassekammerat træde ind i entréen. Veninde ville hun ikke kalde Ida-Marie mere.

”Han gjorde noget lignende mod mig,” sagde Ida-Marie, og da Hannah ikke svarede, tilføjede hun: ”Altså Nikolai.” Ida-Marie så på Hannah, som stadig ikke reagerede, derfor fortsatte hun: ”Han trænger jo altid til opmærksomhed.”

De så på hinanden og kom pludselig til at grine begge to. Lidt forlegent og ganske kort, men alligevel lidt som i gamle dage. Det var før, Ida-Marie havde liket Nikolais billede af Hannah. Han havde taget det, mens Hannah troede, at hun var alene. Hun havde krammet et træ. Ingen anede, hvor meget hun fortrød det. Hun havde hørt nogen sige, at det føltes godt og gav energi at kramme et træ, og hun ville bare prøve det. Hendes mave trak sig sammen, når hun tænkte på de sårende kommentarer. *Det må være hårdt at være så mærkelig, at man kysser træer. Hvor desperat kan man være?* Men det værste var Ida-Maries reaktion. Det var sådan set kun tre emoji'er, der flækkede af grin, men de gjorde mere ondt end alt andet.

”Du er ved at tabe din ørering.” Hannah pegede på Ida-Maries venstre øre. Bluseærmet gled op, da Ida-Marie satte det lille sølvhjerter fast, og Hannah fik øje på tre røde streger. Tre smalle, lyserøde streger på hendes underarm. Ida-Marie?! Hannah havde været sikker på, at de aldrig kunne blive veninder igen, men nu sagde hun tøvende: ”Vil du komme med op?”

Ida-Marie standsede forbavset i døren til Hannahs værelse. ”Er du begyndt at spille guitar?”

Hannah fjernede guitaren fra sengen, så Ida-Marie kunne sætte sig. ”Jeg har jo haft tid,” sagde hun.

Ida-Marie så skyldbetyngt på hende. ”Hvornår kommer du tilbage? Du skifter ikke skole, vel?” Hun så pludselig bange ud. ”Undskyld, Hannah. Tusind gange undskyld. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig. Jeg syntes bare, det så så sjovt ud, hvordan du ... Undskyld.” Hun rejste sig for at kramme hende, men stoppede midt i bevægelsen, da Hannah vendte sig væk. Ida-Marie sagde lavmælt: ”Jeg likede det, fordi jeg var så forelsket i Nikolai. Så voldsomt, at jeg ikke engang fortalte det til dig. Men nu skriver han nedladende ting om mig.”

Hun trak noget op af lommen. ”Men jeg har hans mobil,” sagde hun med en pludselig beslutsom stemme. ”Den lå på hans stol og var ikke låst.”

Hannah så på det blå-hvide cover med FCK’s logo. ”Det må man ikke,” sagde hun forskrækket. ”Det er tyveri!”

”Han får den tilbage. Har du ikke lyst til at hævne dig? Vi kan poste nogle billeder. Hvilket af dem skal vi poste?” Ida-Marie scollede hurtigt gennem Nikolais billeder og stoppede ved et videoklip. ”Hvad med det her?” Hannah så Nicolai i underbukser danse foran et spejl. Og spille luftguitar. Hun kunne ikke lade være med at grine.

”Skal vi?” spurgte Ida-Marie. ”Det er hans egen skyld, når han selv behandler andre sådan.”

”Nej.” Hannah rystede på hovedet. ”Jeg mener: Nej, jeg har ikke lyst til at hævne mig. Ikke på nogen som helst.”

Ida-Marie rejste sig med et ryk. ”Okay. Jeg troede bare, vi var veninder.”

I det samme ringede det på døren. Flere gange. De stod helt stive.

”De har sporet den,” sagde Hannah.

Det bankede hårdt på døren. De hørte drengestemmer, så var det i det mindste ikke politiet.

”Nikolai?” Ida-Marie var blevet kridhvid i ansigtet. Hannah lagde mærke til, at Ida-Marie også var blevet tyndere siden sidst. Hun tænkte på de tre røde streger.

”Giv mig hans mobil,” sagde Hannah. ”Jeg siger ikke, at du er her.”

Hun gik ned og stillede sig foran den lukkede dør. ”Du er ret god til at spille luftguitar, Nikolai. Skal jeg dele videoen, eller lover du at sige undskyld og fjerne alt om Ida-Marie? Jeg holder fingeren på SEND.”

”Giv mig den, jeg skal nok,” kom det fra den anden side af døren. Sjovt, hans stemme var gået i overgang i de fire uger, hun ikke havde være i skole.

”Jeg har i hvert fald sendt den til mig selv,” løj Hannah, mens hun åbnede døren og rakte mobilen ud. De tre drenge stirrede overraskede på hende, så vendte de sig om og gik.

”Tak, Hannah.” Ida-Marie var kommet ned. Denne gang lod Hannah det ske, hun krammede hende.

Det ville tage tid at lappe det venskab.

Luftguitar

Annette Herzog

© 2024 Forfatteren og Dansk Psykologisk Forlag A/S

Novelle udgivet i elektronisk form på www.dpf.dk

som del af materialet til bogen *Stjernestunder*

– *helhedsorienteret læse-skriveundervisning* [2024]

Forlagsredaktør: Maria A. Skelbæk-Bundesen

Manuskriptredaktør: Marianne Hald

Grafisk tilrettelæggelse og sats: Tankestregen – Janne Rose

Forsideillustration: Shutterstock/Tankestregen – Janne Rose

1. udgave, 1. oplag 2024

Dansk Psykologisk Forlag

Knabrostræde 3, 1. sal

1210 København K.

Telefon 4546 0050

www.dpf.dk | info@dpf.dk

Dansk
Psykologisk
Forlag